

че това сж въстанници, които вашето правителство на бърже е решило да обеси. Азъ протестирамъ срещу едно такова варварско наказание на трима хора, които не сж извършили никакво престъпление, освенъ гдето сж искали свобода за народа си. Моля, да отложите бесенето до втора заповѣдь.

Каймакаминътъ остана като гръмнатъ. Той не очакваше, че единъ американецъ ще прояви такава заинтересованостъ къмъ съдбата на нѣколцина непознати бъргари.

— Разбирамъ, Ваше Превъзходителство, но заповѣдь имамъ, да обеса единия отъ размирниците тукъ, а другитѣ двама да пратя въ Ямболъ и Сливенъ — тамъ да ги обесятъ.

— Надявамъ се, господине, да изпълните моята молба и да отложите изпълнението на присъдата до второ нареждане. Азъ не искамъ отъ васъ нѣщо невъзможно. Веднага ще направя постъпки, да се отмѣни наказанието.

Турчинътъ го зѣпна изненадано. Какво да направи? На едно високопоставено лице, каквото бѣше американскиятъ консулъ Скайлеръ, не можеше да не удовлетвори молбата. А се и страхуваше да не бжде наказанъ, ако веднага не обеси размирниците. Но американецътъ го гледаше съ настойчивъ погледъ, и прѣститѣ му нервно играеха по златния ланецъ на часовника му.

Каймакаминътъ изпухтѣ.

— Ще чакамъ нова заповѣдь, Ваше Превъзходителство. само че моля веднага да направите вашитѣ постъпки.

Скайлеръ поблагодари и написа до американското посолство въ Цариградъ следната телеграма:

„Днесъ въ Нова-Загора докараха трима бъргари, които утре ще обесятъ, защото сж въстанали да извоюватъ свободата си. Знаете моитѣ възгледи по това варварско наказание. Моля уважаемия републикански посланикъ да направи веднага енергични постъпки предъ Високата порта за помилване на осъденитѣ. Чакамъ резултатъ.

Скайлеръ, американски консулъ“.

Слугата занесе веднага телеграмата на пощата, а Скайлеръ пожела да го заведатъ при осъденитѣ.

Като ги видѣ измжчени, пребити отъ бой, съ изранени нозе, сини меса, окървавени ржце, нагрубавани, безпомощни, той реши още по-твърдо да не допустне въ никой случай да бждатъ обесени тия младя смѣли бъргари. Вмѣсто да продължи пжтя си за Русчукъ, за кждето бѣше тръгналъ, той остана въ Нова-Загора да чака помилването.

На другия дедъ въ хана, кждето бѣше спрѣлъ да пренощува, самъ каймакаминътъ дойде при него ухилень.

— Ето, Ваше Превъзходителство, присъдата се отмѣн ва.

Скайлеръ стисна ржката му, и двамата отидоха да съобщятъ новината на тримата осъдени. . .

Петъръ Стжповъ